

nerul din Simbătă la Veritas, Nelu Ghimică din Dulapul și, ca o culme în „cariera” sa, Jupin Dumitrache din Noaptea furtunoasă. Profesia: muncitor de înaltă calificare în domeniul laserilor și al plasmei. Căsătorit. Un copil.

„Numărul unu” al Teatrului muncitoresc C.N.F. este, desigur, Marina Creci. Dacă nu m-aș teme că se va considera că exagerez, aș rosti cuvântul *vedetă*.

Flică a Getei Mărutză și a artistului emerit George Mărutză, Marina s-a inițiat de mică în magia meseriei părinților. A văzut și a citit mult teatru, a jucat, ca elevă și studentă. Azi este profesoară la Liceul de fizică-matematică de pe platforma Măgurele. Am întrebat-o o dată despre activitatea ei profesională și despre teatru. Mi-a răspuns repede: „Îi iubesc nespuse pe Andrei, băiatul meu... îi iubesc foarte mult și pe ceilalți copii ai mei, și încerc să-i învăț ceva despre frumos, și pe unul și pe ceilalți... Și o fac prin intermediul teatrului”. Într-adevăr, elevii Marinei Creci sînt vestiți în Capitală, și rezultatul acesta nu poate fi despărțit de dubla ei strădanie — de pedagog și de artist.

Marina este acrită prin vocație. Fină realizatoare de analize literare, de repertorii, este un element de neprețuit în colectiv. Distinsă, modestă, mereu proas-

pătă (are ca parteneri foști elevi), dă strălucire unor roluri deloc asemănătoare. Aceste calități s-au confirmat în împrejurarea cînd Teatrul „Bulandra” a apelat la ea — și ca soluție, și ca răsplată — să joace două reprezentații în Cadoul, aflată și în repertoriul teatrului. Îndrumată, Marina Creci a izbutit să facă rolul de așa manieră încît nu s-a deosebit de restul distribuției. Au felicitat-o „colegii” ei profesioniști, și a împărțit aplauzele cu ei. Roluri ca Puica din Simbătă la Veritas, Esther din Cadoul, Paulina din Dulapul și, în fine, Veta din Noaptea furtunoasă au însemnat tot atîtea izbutiri. Clădirea de trei ori a „Măștii de aur” (în cadrul festivalului „Masca”) demonstrează ascensiunea artistică a Marinei Creci.

★

Trei profiluri de actori amatori ai Teatrului muncitoresc al C.N.F. Măgurele. Lîngă ei sînt atîția alții, care insuflă VIAȚA acestui colectiv.

În prezent, se repetă „cu furie” o Șansă pentru fiecare de Radu F. Alexandru și Conu Leonida... de I. L. Caragiale, pentru repertoriul permanent și în pregătirea participării la a VI-a ediție a Festivalului național „Cîntarea României”.

■ VALERIU GRAMA

Microanchetă la Teatrul Popular din Slobozia

La o repetiție generală cu piesa Conu' Leonida față cu reacțiunea de I. L. Caragiale, regizorul echipei, Valeriu Grama, directorul Studioului I.A.T.C., a înmînat interpretelor (toți trei laureați ai ediției a V-a a Festivalului național „Cîntarea României”) un chestionar. Oferim cititorilor, pe scurt, răspunsurile, autoportrete vii, care, în datele lor esențiale și în aura de sugestii ce le înconjoară, ni se par grătore contribuții la cunoașterea resorturilor psihice și a orizontului spiritual al artistului amator.

Care este statutul dumneavoastră personal: profesia, locul de muncă, vîrsta, starea civilă?

DUMITRU BERGHEA: constructor, Oficiul de arhitectură și sistematizare al Municipiului Slobozia; 35 de ani, căsătorit, doi copii.

NICOLAE RAUL GRIGORESCU: tehnician topometru, cooperativa „Metal, lemn, chimie, construcții” din Slobozia; 39 de ani, căsătorit. Am doi copii: Miruna, 10 ani, Mihnea, 13.

GEORGETA PETRESCU: inginer geolog, Centrul de proiectare Ialomița, laboratorul de geotehnică; 43 de ani, căsătorită, doi copii, un băiat în clasa I, o fată în clasa a X-a.

Cînd și de ce v-ați urcat pe scenă?

D. B.: La începutul anului 1982. Am urcat pe scenă din nevoia de a-mi învinge timiditatea și din prea marea mea

Dumitru Berghea, Nicolae

Grigorescu, Mircea Dragoș și Georgeta Petrescu în „Tache, Ianke și Cadir”, de V. I. Popa

dragoste pentru arta dramatică. E nemăpomenit, extraordinar lucru să-ți poți spune părerile prin prisma personajului, în fața unei săli pline, chiar și cu copii.

N. R. G. : În 1962, cu prilejul unui concurs de muzică ușoară. În același an am făcut figurație în spectacolul *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale.

G. P. : Primul contact cu scena : 1984, distribuită în *Baba Safta* din piesa *Tache, Ianke și Cadir* de Victor Ion Popa, rol pentru interpretarea căruia am și obținut un important premiu.

V-ați gândit vreodată că ați fi putut deveni actor ?

D. B. : Nu. Consider că meseria de constructor și cea de actor sînt la fel de frumoase. Cu toate că iubesc cu patimă teatrul, niciodată nu mi-a trecut prin cap să-mi fac din el o primă preocupare. Prefer să practic actoria ca pe un pasionant hobby. E parcă mai bine cînd plăcerea rămîne plăcere, și nu sarcină de serviciu.

N. R. G. : A fost visul meu dintotdeauna, și regret că n-am făcut-o la timpul potrivit.

G. P. : Avînd în vedere că mi-am încercat atît de tîrziu puterile într-ale actoriei, înseamnă că nu mi-am dorit-o ca profesie. Prefer să consider teatrul o pasiune complementară, care mă ajută foarte mult. Arta amatoare îmi pune la încercare puterea de creație. Ceea ce se

naște sub ochii mei, pe scenă, are farmecul unui miracol, care se împlinește cu fiecare repetiție.

Ce roluri ați mai jucat ?

D. B. : Decebal din *„Escu”* (Tudor Mușatescu); *Surdu* din *„Milionarul sărac”* (Tudor Popescu); *Ianke din Tache, Ianke și Cadir* (Victor Ion Popa) — rol pentru interpretarea căruia am fost premiat la ediția trecută a Festivalului național „Cîntarea României”; *Conu Leonida* din *Conu Leonida față cu reacțiunea* (I. L. Caragiale); *Gore* din *Mobilă și durere* (Teodor Mazilu).

N. R. G. : Nenumărate : *Chitlaru* din *Opinia publică* (Aurel Baranga); *Moș Nae* din *Detectivul comunal* (Ion Băieșu); *Don Felix* din *Casa cu două intrări* (Calderon de la Barca); *Marin* din *Podul Soarelui* (Șerban Codrin); *Urechiatu* din *Mobilă și durere* (Teodor Mazilu); *Dude* din *Milionarul sărac* (Tudor Popescu); *Ilie* din *Tache, Ianke și Cadir* (Victor Ion Popa) — pentru interpretarea căruia am obținut o importantă distincție la precedentă ediție a Festivalului național „Cîntarea României”. Am interpretat și roluri episodice, în piese pentru copii (*Cocoșelul neastîmpărat* de Ion Lucian, *Jocul orelor de Xenia Roman*), precum și în *Paradis de ocazie* de Tudor Popescu.

G. P.: Baba Safta din Tache, Ianke și Cadir; Efimița din Conu Leonida.

Cum vedeți munca de pregătire a spectacolului?

D. B.: Cea mai pasionantă parte a muncii este încercarea mea de a prelua din ideea regizorului ceea ce mi se potrivește cel mai bine, de a găsi temperatura și starea personajului interpretat, în funcție de cele mai bune aptitudini ale mele. Sunt împins în realizarea unui personaj de o nestăvilită dorință de a mă autodepăși. Nemulțumirea permanentă față de ceea ce dau la fiecare repetiție mă mobilizează spre noi și noi încercări. Dorința de a mă autodepăși nu se stinge odată cu încheierea repetițiilor, ea urmărește la fiecare reprezentație. Mă stimulează reacția spectatorilor, risul, aplauzele lui șterg din amintire sudoarea efortului și mă ambiționează să mențin tensiunea aflată la repetiții și să caut modul cel mai firesc și mai adecvat de a mă adresa, prin gura personajului meu, spectatorilor.

N. R. G.: Prefer maniera didactică a regizorului profesionist, pentru noi adevărată școală de teatru, care-ți oferă posibilitatea să-ți descoperi și să-ți dezvolți aptitudinile și talentul, cu fiecare personaj în parte.

G. P.: Alcătuirea unui spectacol reprezintă o muncă de creație în care imaginația e chemată să funcționeze ca nicăieri altundeva. Găsirea unui gest, a unei expresii în stare să sugereze sau să sublinieze un gând, o idee, e o înțelepciune dintre cele mai plăcute și mai pasionante. Asemenea momente de satisfacție sînt de neînlocuit în viața de toate zilele. Acest stimulente al fanteziei mă face pe deplin fericit.

Care este, după părerea dumneavoastră, rostul artei amatoare?

D. B.: Să ridic nivelul intelectual al locuitorilor acelor orașe care nu beneficiază de formații profesioniste. Să constituie, pe lângă școli, adevărate universități destinate dezvoltării conștiinței oamenilor, lărgirii orizontului cultural. Să fie o rampă de lansare pentru tinerele talente, laboratoare de cercetare și studii în domeniul teatrului. Să completeze sau, acolo unde e cazul, să suplimenteze arta profesioniștilor. În stagiunea permanentă pe care o susținem noi în stațiunea Amara jucăm în fața unui public pes-

triț, venit din toate colțurile țării; urmăm efectele binefăcătoare ale spectacolelor noastre, care îi distrează și îi educă în același timp. După fiecare spectacol, spectatorii ne aplaudă cu multă căldură și unii nu se sfîșesc să ne spună că au avut momente cînd au respirat odată cu noi. Iată una dintre marile satisfacții ale unui artist amator și rostul adevărat al artei amatoare.

N. R. G.: Să înlesnească publicului un contact mai strîns cu teatrul, să-i facă mai accesibilă înțelegerea artei; să dea neprofesioniștilor posibilitatea de a-și exprima talentul, însușirile artistice; să sprijine procesul de educație culturală și politică, să înalțe conștiința omului.

G. P.: Exact rostul pe care îl are și arta profesioniștilor

Ce spectacole de teatru sau televiziune v-au impresionat? Aveți actori preferați?

D. B.: **Interesul general** (Teatrul de Comedie), **Efectul Razelor gamma asupra anemonelor** (Teatrul Mic), **O scrisoare pierdută** (TV), **Oedip** (TV), **D'ale carnavalului** (Teatrul „Bulandra”), **Idiotul** (Teatrul Național), **Cartea lui Iov** (Teatrul Național). Gr. Vasiliu Birlic, Toma Caragiu, Olga Tudorache, Marin Moraru.

N. R. G.: Cu **predilecție**, comedile. Fără o ordine cronologică sau ierarhizare, m-au tulburat și m-au impresionat profund: **Zbor deasupra unui cuib de cuci**, **O scrisoare pierdută**, **Apus de soare** (Teatrul Național), **Bună seara, domnule Wilde** (I.A.T.C.), **Fluturi... Fluturi** (Teatrul Mic). Toma Caragiu, George Constantin, Marin Moraru, Mircea Albulescu, George Dinică, Silvia Popovici, Linca Tomoroveanu, Olga Tudorache și alții.

G. P.: În mod deosebit, **nimic**. Gina Patrichi, Leopoldina Bălănuță, George Constantin.

Alte pasiuni?

D. B.: Pe vremuri, **pescuitul**, **drumeția**. Cu trecerea timpului, **microbul teatrului** le-a alungat pe toate, reducîndu-le la simple plăceri de **concediu**.

N. R. G.: **Pictură**, **grafică**, **fotografie**, **scenografie**; **automobil**!

G. P.: Cele comune cu ale soțului: **sporturile nautice**, **navomodelele**, **bărcile**, **apa** și... **soarele**.

Grupaj realizat de Valeria DUCEA și Maria MARIN